

David og Goliat, historien

Filistrene samlede deres tropper til krig. De samledes i Soko i Juda, og så slog de lejre i Efes-Dammim mellem Soko og Azeka, mens Saul og Israels mænd samledes og slog lejre i Terebintedalen, hvor de stillede op til kamp mod filistrene. Filistrene havde taget opstilling på bjerget på den ene side og israelitterne på bjerget på den anden side, så de havde dalen imellem sig.

Nu trådte en kriger frem fra filistrenes rækker og udfordrede til tvekamp. Han hed Goliat og var fra Gat, og han var seks alen og et fingerspand høj. På hovedet havde han en bronzehjelm, og han var iført en brynje af bronze, der vejede fem tusind sekel. På benene havde han bronzeskiner, og på ryggen bar han et krumsværd af bronze. Spydstagen var som en væverbom, og spydspidsen af jern vejede seks hundrede sekel. Foran ham gik en skjoldbærer.

Han stillede sig op og råbte over mod de israelitiske slagrækker: »Hvorfor er I rykket ud og har stillet op til kamp? Jeg er filister, mens I er trælle for Saul; udvælg jer en mand til at komme herved til mig! Hvis han kan vinde over mig og slå mig ihjel, skal vi være jeres trælle; men hvis jeg vinder over ham og slår ham ihjel, skal I være vores trælle, og så kommer I til at trække for os!« Og filisteren sagde: »Her står jeg i dag og håner Israels slagrækker. Kom med en mand, så vi kan kæmpe med hinanden!« Da Saul og alle israelitterne hørte disse ord fra filisteren, blev de ude af sig selv af rædsel.

David var søn af en mand ved navn Isaj af Efrat-slægten fra Betlehem i Juda; Isaj havde otte sønner. På Sauls tid var Isaj en gammel mand, højt oppe i årene. Hans ældste tre sønner var fulgt med Saul i krigen. De tre sønner, som var draget i krig, hed Eliab, den førstefødte, Abinadab, den næstældste, og Shamma, den tredje. David var den yngste; de ældste tre var fulgt med Saul. David forlod jævnligt Saul for at vogte sin fars får i Betlehem.

I fyrrer dage trådte filisteren frem morgen og aften og stillede sig op.

Isaj sagde til sin søn David: »Tag en efa af det ristede korn og de her ti brød til dine brødre, og skynd dig så hen i lejren til dem! Og de her ti stykker mælkeost skal du give tusindføreren. Find ud af, hvordan dine brødre har det, og få et pant med fra dem. De er sammen med Saul og alle Israels mænd i Terebintedalen i kamp med filistrene.«

Tidligt næste morgen overlod David fårene til en anden hyrde og begav sig af sted, sådan som Isaj havde befalet ham. Da han kom til vognborgen, var hæren netop ved at rykke ud i slagorden, og den udstødte kampråbet. Israel og filistrene stod opstillet i slagorden over for hinanden. David overlod sine ting til vagten ved trosset, løb ind i slagrækken og kom hen og hilste på sine brødre. Mens han talte med dem, trådte en kriger frem fra filistrenes slagrækker og udfordrede til tvekamp; han hed Goliat, filisteren, og var fra Gat. Han talte, som han plejede, og det hørte David. Da Israels mænd så ham, blev de alle meget bange og flygtede for ham. »Har I set den mand, som træder frem der?« sagde Israels mænd, »det er for at håne Israel, han træder frem. Men den mand, som slår ham ihjel, vil kongen gøre meget rig; han vil give ham sin datter, og hans fars slægt vil han gøre til frie mænd i Israel.« David spurgte de mænd, som stod sammen med ham: »Hvad gør man ved ham, som slår den filister ihjel og fjerner forhånelsen fra Israel? Hvem er egentlig denne uomskårne filister, siden han tør håne den levende Guds slagrækker?« Folkene gav ham det samme svar, at sådan og sådan ville man gøre ved den mand, som slog ham ihjel. Men Eliab, Davids ældste bror, hørte ham tale med mændene og blev vred på ham og sagde: »Hvorfor er du egentlig kommet herved? Hvem har

du overladt den lille fåreflok i ørkenen til? Jeg ved godt, hvor fræk og ondskabsfuld du er; du er bare kommet herved for at følge slagets gang.« David svarede: »Hvad har jeg nu gjort? Jeg spurgte jo bare!« Så vendte han sig fra ham og spurgte en anden om det samme og fik samme svar.

Det rygtedes, hvad David havde sagt, og man fortalte det til Saul, som lod ham hente. David sagde til Saul: »Herre, du skal ikke tabe modet på grund af denne filister; nu går jeg hen og kæmper med ham.« Men Saul sagde til David: »Du kan ikke gå imod denne filister og give dig i kamp med ham, for du er kun en dreng, mens han har været kriger, siden han var ung.« Men David svarede Saul: »Herre, jeg har været fårehyrde hos min far. Kom der en løve eller en bjørn og tog et dyr fra hjorden, gik jeg ud efter den, fik ram på den og rev dyret ud af gabet på den. Gik den så løs på mig, greb jeg den i manken og slog den ihjel. Både løver og bjørne har jeg slået ihjel, herre. Nu skal det gå denne uomskårne filister på samme måde, for han har hånet den levende Guds slagrækker.« Og David sagde: »Herren, som reddede mig fra løver og bjørne, vil også redde mig fra denne filister.« Saul svarede David: »Så gå da, og Herren være med dig!«

Saul gav nu David sin egen dragt på, satte en bronzehjelm på hans hoved og iførte ham en brynje; David spændte også hans sværd uden på dragten. Men han kunne ikke bevæge sig, for han havde ikke prøvet det før. David sagde derfor til Saul: »Jeg kan ikke bevæge mig med det her på, for jeg har ikke prøvet det før.« Så tog han det af, greb sin stav og udsøgte sig fem glatte sten fra bækken; dem lagde han i sin hyrdetaske, og med sin slynge i hånden gik han hen imod filisteren. Samtidig kom filisteren nærmere og nærmere til David, og skjoldbæreren gik foran ham. Da filisteren så op og fik øje på David, blev han fyldt af foragt for ham; det var jo bare en rødmosset dreng, der så godt ud. Filisteren sagde til David: »Tror du, jeg er en hund, siden du kommer mod mig med din stav?« Og filisteren forbandede David ved sine guder og sagde til ham: »Kom herhen, så skal jeg give himlens fugle og jordens dyr din krop!« Men David svarede filisteren: »Du kommer mod mig med sværd og spyd og krumsværd, men jeg kommer mod dig i Hærskarers Herres navn, Israels slagrækkers Gud, som du har hånet. I dag vil Herren give dig i min magt. Jeg slår dig ihjel og skiller dit hoved fra kroppen, og ligene fra filisterhæren giver jeg i dag til himlens fugle og jordens dyr. Så skal hele jorden erkende, at Israel har en Gud. Og hele denne forsamling skal erkende, at Herren ikke frelser med sværd og spyd. Krigen er Herrens, og han vil give jer i vores hånd.«

Da filisteren nu satte sig i bevægelse og styrede lige hen imod David, løb David hurtigt lige imod filisteren foran slagrækken, stak sin hånd ned i tasken og tog en sten op af den, slyngede den rundt og ramte filisteren i panden, så stenen borede sig ind i hans pande, og han faldt næsegrus til jorden.

Sådan overvandt David filisteren med slynge og sten. Han slog filisteren ihjel, skønt han ikke havde noget sværd.